

Βασικός πυλώνας κάθε κράτους αποτελούν οι φορολογικές και εισπρακτικές του υπηρεσίες. Μιλάμε για τους μηχανισμούς εκείνους που επιβάλλουν την αρπαγή οικονομικής αξίας από τους υποτελείς και τη συσσώρευσή του στα κρατικά ταμεία προκειμένου να αξιοποιηθεί κατά πως συμφέρει την κρατική και οικονομική ελίτ. Η δυνατότητα ενός κράτους να υπάρχει υφίσταται όσο αυτό είναι σε θέση να επιβάλλει φόρους και πρόστιμα, να πείθει για την αναγκαιότητα καταβολής τους ή να την επιβάλλει με τη βία, με τις απειλές ποινικών ή διοικητικών κυρώσεων. Στον ελλαδικό χώρο ο αρμόδιος αυτός μηχανισμός είναι εκείνος των Δημόσιων Οικονομικών Υπηρεσιών (ΔΟΥ). Υπηρεσίες ανέκαθεν ταυτισμένες με τις φορομπηχτικές, ταξικές τακτικές του ελληνικού κράτους και ως εκ τούτου μισητές από την κοινωνική πλειοψηφία.

Τα τελευταία χρόνια, στη διάρκεια της οικονομικής και πολιτικής κρίσης, έχει γίνει ακόμη πιο φανερός ο αντικοινωνικός ρόλος των εισπρακτικών μηχανισμών του κράτους. Οποιαδήποτε πτυχή της ζωής μας, οικονομική ή μη, δέχεται ανελέητη επιδρομή φόρων, τελών και προστίμων προκειμένου να διατηρηθούν οικονομικά εύρωστοι και λειτουργικοί οι κυριότεροι πυλώνες της κρατικής εξουσίας και το κεφάλαιο, όπως μας δείχνουν οι ανακεφαλαιοποιήσεις των τραπεζών και οι φοροελαφρύνσεις και οι παροχές για τα μεγάλα αφεντικά. Εκατοντάδες δισεκατομμύρια ευρώ χρεώθηκαν στην πλάτη των από τα κάτω (μέσω των προγραμμάτων δανεισμού των μνημονίων) προκειμένου να αποπληρωθούν κρατικά ομόλογα προς τις τράπεζες (ελληνικές και ευρωπαϊκές) και μεταφέροντας επιπλέον οικονομικό βάρος στην πλάτη των φορολογικών υποζυγίων, με τη μορφή του κρατικού χρέους. Μια πελώρια μεταφορά πλούτου από τα κατώτερα στα ανώτατα κοινωνικά στρώματα. Τα μέσα αυτής της λεηλασίας αμέτρητα και η ευρηματικότητα της κυριαρχίας αστείρευτη. Χαράτσι στη βενζίνη, στα τσιγάρα, τα ποτά, το πετρέλαιο θέρμανσης, αύξηση του ΦΠΑ, χαράτσι για την κατοχή κατοικίας (και μαφιόζικες πρακτικές απειλών διακοπής ρεύματος για την είσπραξή του), εξαναγκασμός τραπεζικής διαμεσολάβησης για οποιαδήποτε συναλλαγή, κλείδωμα των μετρητών των καταθετών στο τραπεζικό σύστημα (capital controls) τη στιγμή που διευκολύνεται και απλοποιείται η διαδικασία κατασχέσεων πρώτης κατοικίας υπέρ κράτους και τραπεζών, απλώς για να αναφέρουμε μερικά παραδείγματα. Όλα τα παραπάνω έρχονται να προστεθούν στις περιστολές δαπανών που εξίσου απομυζούν κοινωνικό πλούτο και δυνατότητα αξιοπρεπούς διαβίωσης στους από τα κάτω (περικοπές μισθών, συντάξεων, δαπανών για υγεία, παιδεία, επιδόματα).

Έναν από τους πιο βίαιους μηχανισμούς για την αρπαγή πλούτου αποτελούν οι άμεσες κατασχέσεις περιουσιακών στοιχείων, ακόμη και τραπεζικών λογαριασμών μισθοδοσίας και όχι μόνο, για το παραμικρό χρέος προς το κράτος ακόμη και από ανέργους, ΑΜΕΑ, άπορους. Αξιοποιώντας το ηλεκτρονικό φακέλωμα, την αντιστοιχισή του κάθε ανθρώπου σε ψηφιακούς κωδικούς (ΑΜΚΑ, ΑΦΜ, αριθμοί λογαριασμού) και χρησιμοποιώντας τις βάσεις δεδομένων του τραπεζικού συστήματος, η κυριαρχία προχωράει στην μαζική και τυφλή αρπαγή του κόπου της εργασίας μας, με ηλεκτρονικό τρόπο. Η χρήση των ηλεκτρονικών συστημάτων εκτός του ότι συστηματοποιεί και διευκολύνει την αρπαγή, επιχειρεί να αποπροσωποποιήσει τους φυσικούς φορείς αυτών των μηχανισμών, να τους απομακρύνει από τη φυσική πραγματικότητα των ανθρώπων τη ζωή των οποίων λεηλατούν και καταστρέφουν. Φυσικά, όλες αυτές οι «απλοποιημένες μέθοδοι» αφορούν τα προλεταριακά στρώματα και όχι τους μεγαλο-αστούς οι οποίοι μέσω των διασυνδέσεων και της διαπλοκής ανακαλύπτουν σχεδόν πάντα νομικά παραθυράκια διαφυγής.

Τον τελευταίο χρόνο έχουν πραγματοποιηθεί περίπου ένα εκατομμύριο ηλεκτρονικές κατασχέσεις τραπεζικών λογαριασμών φυσικών προσώπων. Η ανατομία του ιδιωτικού χρέους προς το κράτος αποκαλύπτει το βαθιά ταξικό χαρακτήρα των μηχανισμών είσπραξης. Από τα 86 δις ληξιπρόθεσμων οφειλών προς το Δημόσιο τα 19,7 δις τα οφείλουν 4,3 εκατομμύρια φυσικά πρόσωπα, με χρέη έως 10.000 ευρώ (99,9% των συνολικών οφειλετών) και τα υπόλοιπα 66,6 δις, 5,221 πρόσωπα. (στοιχεία 1.1.2016 από Γενική Γραμματεία Δημοσίων Εσόδων). Αν λάβουμε υπόψη πως μιλάμε για τα δηλωμένα οικονομικά τότε καταλαβαίνουμε ότι μιλάμε για ένα μηχανισμό σχεδόν αποκλειστικά προσηλωμένο στο ξεζούμισμα των χαμηλών κοινωνικών τάξεων ενώ τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα μένουν στο απυρόβλητο για τα χρέη τους και διαθέτουν και άπειρους τρόπους απόκρυψης των αδήλωτων περιουσιακών τους στοιχείων.

Οι κατασχέσεις τραπεζικών λογαριασμών και κατοικιών αποτελούν σημαντικά βήματα στη συνεχιζόμενη επίθεση κράτους και κεφαλαίου στους από τα κάτω και οδηγούν στην πλήρη εξαθλίωση και περιθωριοποίηση. Το καθεστώς αυξημένου ποσοστού ιδιοκατοίκησης αποτελεί ένα ανάχωμα στην αυξανόμενη φτω-

χοποίηση καθότι εξασφαλίζει τουλάχιστον τη βασική ανάγκη της στέγασης. Αυτή η κατάσταση επιχειρείται να ανατραπεί και πάλι προς όφελος των τραπεζών (που διεκδικούν το συντριπτικά μεγαλύτερο αριθμό κατοικιών). Με τον τρόπο αυτό δημιουργούνται στρατιές ανθρώπων έρμια στις ορέξεις του κράτους και των αφεντικών, έτοιμοι να υποκύψουν ευκολότερα στους εκβιασμούς των αφεντικών για χαμηλότερες αμοιβές και περισσότερη εργασία και να δεχθούν τις απαιτήσεις του κράτους αφού θα κρέμεται μονίμως από πάνω τους η δαμόκλειος σπάθη των κατασχέσεων, της ανεργίας και της απώλειας της ενοικιαζόμενης πλέον στέγης.

Η ζοφερή οικονομική κατάσταση για τους εκμεταλλεόμενους και καταπιεσμένους διαμορφώνει ιδανικές συνθήκες για την χρήση των οικονομικών κυρώσεων ως μέσου καταστολής αγωνιζόμενων ανθρώπων που εναντιώνονται στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα. Υπέρογκες χρηματικές εγγυήσεις για άρση προφυλακίσεων, χρηματικές ποινές, πρόστιμα για πράξεις ανυπακοής και αντίστασης αρχίζουν να επεκτείνονται στην ελληνική πραγματικότητα ενώ στην ευρώπη αποτελούν πλέον καθεστώς. Το 2010 θεσπίστηκε εξοντωτικό πρόστιμο ύψους 6.000 ευρώ (και επικαιροποιήθηκε από την παρούσα κυβέρνηση) εναντίον των ανυπότακτων του ελληνικού στρατού. Είναι ένα μέτρο που χρησιμοποιείται για την καταστολή των ολικών αρνητών στρατεύσεων που προχώρησαν στην πράξη της ανυποταξίας κινούμενοι από πολιτικά κίνητρα ενάντια στο στρατιωτικό μηχανισμό που ανέκαθεν εξυπηρετούσε και εξασφάλιζε τα συμφέροντα των αφεντικών και λοιπών εξουσιαστών. Τα τελευταία χρόνια θεσπίστηκε επίσης η επιβολή υπέρογκων προστίμων για την ελεύθερη διάβαση των διοδίων και την ελεύθερη μετακίνηση με τα ΜΜΜ. Παράλληλα, επιβάλλονται διαρκώς όλο και υψηλότερες χρηματικές ποινές σε συλληφθέντες από πορείες και καταλήψεις. Με την επιβολή προστίμων για πράξεις πολιτικού χαρακτήρα η εξουσία προσπαθεί να αποπολιτικοποιήσει αυτές τις κινήσεις, να τους αφαιρέσει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους μετατρέποντας τους παραβάτες σε οφειλέτες, που προστίθενται στον ατελείωτο κατάλογο των υπολοίπων οφειλετών. Ταυτόχρονα προσπαθεί να περιθωριοποιήσει τους αντιπάλους της στερώντας τους μέσα για τη διαβίωσή τους και δυσχεραίνοντας την επαγγελματική τους δραστηριότητα.

Η υλοποίηση όμως της κάθε πράξης οικονομικής καταστολής, κατάσχεσης, προστίμου κλπ δεν έρχεται ουρανοκατέβατη αλλά έχει τους φυσικούς της φορείς. Φορείς που εκτείνονται από τα ανώτατα κλιμάκια της νομοθετικής, εκτελεστικής και δικαστικής εξουσίας (με τα διοικητικά δικαστήρια να επικυρώνουν και νομιμοποιούν τα κάθε λογής κατασταλτικά και μη πρόστιμα και κατασχέσεις) και φθάνουν μέχρι τους διευθυντές των ΔΟΥ και τα δικαστικά τμήματά τους που υπογράφουν τις δεσμεύσεις των λογαριασμών. Τη στιγμή που το ελληνικό κράτος συνεχίζει ακάθεκτο την επίθεσή του στα εκμεταλλεόμενα και καταπιεζόμενα κομμάτια της κοινωνίας μέσα από την υλοποίηση του τρίτου, αριστερού αυτή τη φορά, μνημονίου οφείλει ο κάθε διευθυντής ΔΟΥ να αναλογιστεί τις ευθύνες του για τις επιπτώσεις που έχουν οι πράξεις του στη ζωή των ανθρώπων.

Απέναντι σε αυτή την επίθεση κράτους και αφεντικών δεν καθόμαστε άπραγοι, ούτε δεχόμαστε παθητικά την οικονομική μας αφαίμαξη. Οργανωνόμαστε οριζόντια, στήνουμε δίκτυα υποστήριξης και κοινότητες αγώνα, αρνούμαστε την πληρωμή προστίμων, εκθέτουμε το κάθε στέλεχος που με τις πράξεις του εντός του διοικητικού μηχανισμού του κράτους συμβάλλει στην οικονομική ληλασία της ζωής μας και στην καταστολή των από τα κάτω. Αν το κράτος προσπαθεί να θωρακιστεί, να επιβληθεί και να ορίσει κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας, ώστε να διαιωνίσει τα προνόμιά του και να προασπίσει τα συμφέροντα του κεφαλαίου, οφείλουμε να αντιτάξουμε την αλληλεγγύη των από τα κάτω και να αγωνιστούμε απο κοινού για την ανατροπή της κρατικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Κανένας/μία μόνος/νη απέναντι στους εισπρακτικούς μηχανισμούς

Ενάντια στους οικονομικούς εκβιασμούς και την οικονομική καταστολή

κοινωνική και ταξική αντεπίθεση

Αυτοοργάνωση - Αντίσταση - Αλληλεγγύη

